

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 13C/267/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212228358
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Mičietová
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2015:7212228358.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II sudkyňou JUDr. Oľgou Mičietovou v právnej veci žalobkyne POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, v menej ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy 838,84 eura s prísl. takto

rozhodol:

- I. Konanie neprerušuje.
- II. Žalobný návrh zamieťa.
- III. Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 27.9.2012 žiadala žalobkyňa, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobkyňi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice II, pretože nerozhodol o jej návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobkyne voči dlžníkovi U. G. vzniknutú zo zmluvy o úvere a aby rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej z titulu majetkovej škody sumu 175,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 663,84 eura a uplatnila si náhradu trov konania. Na odôvodnenie uviedla, že ako oprávnený subjekt (veriteľka zo zmluvy o úvere č. 9040766) navrhla postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 9040766 dlžníkom U. G., nar. XX.XX.XXXX, ktorému jej návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil č. Ex 3940/2011 (v skutočnosti exekútor pridelil exekúcii č. EX 970/06). Súdny exekútor predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Košice II a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod č. 5803*034441. Žalobkyňa uviedla, že spísala dňa 10.8.2009 a podala exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora a legitímne očakávala, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Poukázala na právnu úpravu postupu súdu vo veci rozhodovania o zmene súdneho exekútora a to ust. § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platné do 1.9.2005 a ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platné od 1.12.2006. Uviedla, že v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia takého návrhu. Žalobkyňa uviedla, že exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná, nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a ani si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenom

čase. Opísaný postup vyhodnotila ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne us. § 44 ods. 4, resp. 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Uviedla, že neexistuje v predmetnom prípade okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Uviedla, že nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná. Žalobkyňa si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnila náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Uviedla, že jej vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, a to uviedla, že výlučne nesústredenou činnosťou exekučného súdu vynaložila márne sumu 175,- eur, o ktorej uviedla, že by ju táto suma nezaťažila, ak by exekučný súd postupovala správne a pri rozhodovaní by dodržal zákonom stanovenú dobu. Uviedla, že táto suma je jej majetkovou škodou a jej náhradu žiadala od žalovanej. Uviedla konkrétne vynaloženie sumy 70,- eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, sumu 40,- eur na udržiavanie a správu informačného systému, sumu 50,- eur na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom a 15,- eur na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením týchto urgencií a na poštovné a na telekomunikačné výdaje tým spojené. Zároveň si uplatnila žalobkyňa náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože uviedla, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu a práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie veci v primeranom čase nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uviedla, že nesprávny úradný postup okresného súdu má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu jej majetkových práv. Uviedla, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jej legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jej pohľadávky. Na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy, uviedla žalobkyňa aj ďalšie dôvody a to neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do jej zákonných nárokov a základných práv v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, čo vyvolalo u žalobkyne, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov, pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Uviedla, že úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo zánik jej ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a táto vyvolaná strata zisku spôsobila jej hospodársku ujmu, ale aj ujmu na strane jej majiteľov a uviedla, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohla prijať. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jej práv, stratu legitímnych očakávaní, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky, spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, si uplatnila sumu 663,84 eura za ňou uvedených 382 dní nečinnosti exekučného súdu, a to uviedla že uskutočnila výpočet nároku alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to na základe aplikácie doktríny ústavného súdu (ktorý má za spravodlivé ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, t.j. cca 660,- eur), teda pri satisfakcii vo výške 660,- eur/rok, znamená to 55,- eur/mesiac. Uviedla, že podľa ust. § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody, avšak žalovaná do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Uznesením zo dňa 9.10.2012, č.k. 13C/240/2012-10, bola táto predmetná vec sp. zn. 13C/267/2012 spojená na spoločné konanie s ďalšími obdobnými vecami, ktoré sa začali na tunajšom súde a skutkovo spolu súviseli a týkali sa tých istých účastníkov a spoločné konanie bolo vedené pod sp. zn. 13C/240/2012. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012.

Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 20.3.2015, č.k. 13C/240/2012-58, bolo spoločné konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 13C/240/2012 rozpojené na samostatné konania, okrem iného aj konanie vedené pod sp. zn. tejto právnej veci. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.4.2015.

Žalovaná sa k žalobnému návrhu vyjadrila písomným podaním zo dňa 14.2.2014 doručeným súdu dňa 19.2.2014 do konania, v ktorom táto vec bola vedená ako spojená pod sp. zn. 13C/240/2012. Uviedla, že k podmienkam úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. musia byť splnené nasledovné všeobecné podmienky, len pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: a/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Všetky tri podmienky musia byť splnené súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu, ku ktorému podľa žalobkyne malo dôjsť nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, poukázala žalovaná prax, v zmysle ktorej exekučný súd po obdržaní žiadosti o zmenu exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov (pretože súčasne s rozhodnutím o zmene exekútora rozhoduje exekučný súd v uznesení aj o trovách doterajšieho exekučného konania) a na zaslanie exekútorskeho spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúcej súdu z ust. 44 ods. 9 Exekučného poriadku a to postúpenia tohto spisu spolu s poverením na vykonanie exekúcie exekútorovi, ktorého navrhol oprávnený. Pripustila možnosť, že exekučný súd rozhodol v niektorých prípadoch o návrhoch na zmenu exekútora po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty, a to najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol súdu plnú súčinnosť, a teda objektívne nemohol exekučný súd dodržať zákonnú lehotu, tak aby v tejto aj rozhodol o trovách exekúcie pôvodného exekútora a súčasne postúpil spis novému exekútorovi. Okrem toho poukázala aj na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02 týkajúcu sa posudzovania porušovania práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ústavným súdom. Žalovaná mala za to, že vzhľadom na povahu úkonu, lehotu v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobkyne, ktorá nevyužila postup podľa § 62 a nasl. zák. č. 757/2004 Z.z. a nepodala predsedovi súdu sťažnosť proti porušovaniu práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov ako účinný prostriedok nápravy nezákonného stavu, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v určenej lehote považovať za zbytočné prieťahy v konaní, a teda nesprávny úradný postup. Zároveň poukázala žalovaná aj na to, že pôvodný exekútor v zmysle ust. § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora. Uviedla, že preto nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, keďže pôvodný exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorej vymáhanie mal poverenie. V súvislosti s tvrdým nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v existencii prieťahov v konaní žalovaná poukázala na ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení zák. č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní. Uviedla, že súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí ESLP, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Uviedla, že si žalobkyňa vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nespĺnila ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť ich preukázania a preto nepovažuje žalovaná vzhľadom na vyššieuvedené existenciu prieťahov v konaní za preukázanú. Uviedla aj, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ale len ÚS SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy podľa zák. č. 757/2004 Z.z.. Vzhľadom na vyššieuvedené žalovaná nepovažovala za preukázanú ani existenciu prieťahov v konaní. V zmysle ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., žalovaná z dôvodu opatrnosti vzniesla námietku premlčania. V nej uviedla, že ak mala žalobkyňa vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v tom, že okresný súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonnej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu exekútora. Vzniesla preto námietku premlčania. pri každom žalobkyňou uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009, t.j. tri roky pred dňom kedy jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku (čo súd konštatuje, že nie je v danom prípade a teda na námietku premlčania súd nemohol prihliadnuť, pretože nebola dôvodná). K vyčísleniu nároku na náhradu materiálnej škody v paušálnej sume 125,- eur resp. 175,- eur uviedla žalovaná, že podľa ust. § 17 ods. 1 zákona sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk a preto

je pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nevyhnutné preukázať existenciu škody. Uviedla, že si žalobkyňa uplatnila nároky len hypotetické. Uviedla, že vychádzajúc z definície skutočnej škody a ušlého zisku, žalobkyňa jednak ani neuviedla či sa jedná v prípade paušálne uplatnených vecných nákladov, o skutočnú škodu alebo ušlý zisk a jednak že žalobkyňou uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného (skutočná škoda) a ani za ušlý majetkový prospech (zisk), a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrad podľa zák. 514/2003 Z.z.. Uviedla, že žalobkyňa na preukázanie vzniku škody mala produkovať dôkazy preukazujúce škodu, listiny resp. skutočnosti, ktoré by preukázali ňou uplatnený nárok. Uviedla, že žalobkyňa bezpochyby potrebuje a využíva informačný systém pri výkone svojej činnosti - poskytovaní spotrebiteľských úverov a teda nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých pri ktorých žiadne exekúcie neprebiehali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikla a vzniká žalobkyni bez ohľadu na tvrdené prieťahy a preto ich uplatnenie mala žalovaná za účelové. Aj „udržiavanie systému“ ako ďalšiu položku uplatnenú ako majetkovú škodu, uviedla žalovaná, že musí žalobkyňa vykonávať na každodennej báze. Označila požadovanie náhrady za uvedené činnosti za účelové. Aj o paušálnej sume na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje, uviedla že je neprimeraná a nepreukázaná. K nemajetkovej ujme, ktorú si žalobkyňa uplatnila v pomernej výške k čiastke 660,- eur alebo 663,88 eura (čiastka, ktorú v niektorých nálezoch Ústavný súd SR priznal za prieťahy v konaní) podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpentý zásah do základných práv a má kompenzovať porušenie práva na súdnu ochranu, žalovaná citovala ust. § 17 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z.. Uviedla, že poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu a nie je možné vychádzať z paušálnej sumy. Poznamenala, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ mala žalovaná za irelevantné v tomto konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnila spoločnosť ako právnická osoba. Odkázala v tejto súvislosti na rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/675/2011. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o „zániku podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“ poukázala, že tieto nie sú bližšie konkretizované a súčasne uviedla, že žalobkyňa neupresnila ani v čom a ako situácia „ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy“. Súčasne uviedla, že žalobkyňa opomenula, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Mala za to, že zo žalobných návrhov toto nevyplýva a preto žalovaná nemala za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. V súvislosti s potrebou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. výšky takejto náhrady žalovaná zdôraznila potrebu zohľadniť ust. § 3 ods. 1 Obč. zák. o dobrých mravoch a aj s prihliadnutím na poškodenú osobu, t.j. vychádzať z ust. § 17 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z.. Predložila list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)/1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobkyne dostala sťažnosť od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Súčasne žalovaná konkrétne uviedla citácie z tohto listu. Uviedla, že o negatívnej percepcii žalobkyne verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov svedčí aj článok v denníku SME zo dňa 16.7.2012, ktorý takisto priložila. Mala z uvedeného za zrejmé, že žalobkyňa a jej praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobkyne podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Uviedla, že žalobkyňa je vnímaná ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. K požiadavke, resp. podmienke príčinnej súvislosti žalobkyňa, vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, uviedla, že nemožno tvrdiť, že žalobkyni vznikla škoda postupom okresného súdu. Žalovaná zhrnula, že žalobkyňa nepreukázala, že by činnosťou súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázala vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Mala žalobu za právne neopodstatnenú a navrhla, aby ju súd preto zamietol. Uplatnila si náhradu trov konania.

Elektronickým podaním zo dňa 9.7.2015, doručeným súdu dňa 10.7.2015, navrhla žalobkyňa konanie prerušiť s odôvodnením, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal podľa žalobného návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti tamojšej žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. Žalobkyňa uviedla, že v uvedenom konaní vystupuje na strane žalovaných v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, t.j. tunajšia žalovaná a v 2. rade POHOTOVOSŤ, s.r.o., t.j. ona, žalobkyňa a to za účasti vedľajšieho účastníka Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778. Žalobkyňa uviedla, že Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 7.10.2013 a v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v 1. rade - Slovenská republika zastúpená MS SR. Žalobkyňa mala za to, že pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu a teda zodpovedanie navrhnutých prejudiciálnych otázok má v konaní zásadný význam.

Podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod spisovou značkou 7C/6/2010 je posúdenie nároku na náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. Avšak posúdenie (právne a skutkové) nároku uplatneného žalobkyňou v konaní prebiehajúcim na tunajšom súde (zodpovednosť štátu - žalovanej za škodu, ktorá mala vzniknúť žalobkyni nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice II) patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie. Nie je preto potrebné interpretovať právne normy komunitárneho práva, ktorých výkladu sa domáha žalovaná v 1. rade v konaní prebiehajúcim na inom všeobecnom súde Slovenskej republiky.

Vzhľadom na uvedené, súd dospel k záveru, že nie je vedené konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktoré môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu v tomto konaní, preto rozhodol o návrhu žalobkyne prerušení konania tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia.

K námietke porušenia zásady nestrannosti súdu, na ktorej žalobkyňa zotrvala s odôvodnením tým, že jej doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov Okresného súdu Košice II, súd uvádza, že túto námietku nemal za dôvodnú, pretože žalobkyni bolo dňa 10.2.2014 doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.10.2012, č.k. 11NcC/73/2012-26, ktorým Krajský súd v Košiciach o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Košice II rozhodol tak, že sudkyňa Okresného súdu Košice II JUDr. Oľga Mičietová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí spojených na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 13C/240/2012.

Súd elektronickým podaním zo dňa 15.7.2015 doručeným žalobkyni toho istého dňa jej oznámil, že ňou uvádzané dôvody v jej elektronických podaniach zo dňa 10.7.2015 na odročenie, resp. zrušenie pojednávania, nariadeného na deň 17.7.2015 súd nemal za dôležité dôvody na odročenie pojednávania v zmysle ust. § 119 ods. 1 O.s.p. a preto sa nariadené pojednávania uskutoční.

Vec súd prejednal v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania, ktorí boli na pojednávania riadne predvolaní, a z ktorých žalobkyňa nereagovala na oznámenie súdu, že sa pojednávania uskutoční napriek jej žiadosti o jeho odročenie a žalovaná svoju neúčast' vopred písomne podaním doručeným súdu dňa 10.7.2015 ospravedlnila z dôvodu zachovania hospodárnosti konania pričom zotrvala na svojom písomnom vyjadrení zo dňa 19.2.2014, na ktoré v celom rozsahu poukázala a navrhla návrh zamietnuť. O odročenie pojednávania nežiadala.

Vo veci súd vykonal dokazovanie pripojeným spisom tunajšieho súdu sp. zn. 38Er/3512/2009, na základe ktorého zistil:

Dňa 20.12.2006 bol doručený súdnej exekútorke JUDr. Renáte Ďurkovej, so sídlom na Vrátnej 22 v Košiciach návrh na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného - tunajšej žalobkyne proti povinnému U. G., Y. 7, Y., na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 26.9.2006 sp. zn. SR 4388/06, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., IČO: 35 922 761, so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 37, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.10.2006 a to na vymoženie sumy vo výške 19.920,- Sk s príslušenstvom.

Písomnou žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola doručená tunajšiemu súdu dňa 3.1.2007 súdna exekútorka JUDr. Renáta Ďurková požiadala pod sp. zn. Ex 970/2006 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 04388/06 zo dňa 26.9.2006, ktorý sa stal právoplatným dňa 16.10.2006 a vykonateľným dňa 19.10.2006.

Tunajší súd vydal dňa 17.1.2007 Poverenie č. 5803*034441, ktorým poveril súdnu exekútorku vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom v Bratislave, č.k. SR 04388/06 zo dňa 26.9.2006.

Písomným podaním zo dňa 8.10.2009, doručeným súdu dňa 15.10.2009 podala žalobkyňa v zmysle ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku návrh na zmenu súdneho exekútora JUDr. Renáty Ďurkovej a navrhla poveriť vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Žalobkyňa však neoznačila svoje podanie spisovou značkou, pod ktorou o predmetnej veci rozhodoval tunajší súd ako príslušný exekučný súd.

Podaním zo dňa 16.9.2010 súd vyzval poverenú súdnu exekútorku JUDr. Renátu Ďurkovú, aby v lehote 15 dní zaslal vyúčtovanie trov exekučného konania EX 970/2006. Súdnej exekútorke bola výzva doručená dňa 21.9.2010.

Písomným podaním zo dňa 29.9.2010, ktoré bolo súdu doručené dňa 5.10.2010, súdna exekútorka JUDr. Renáta Ďurková oznámila, že súhlasí s návrhom oprávneného na zmenu súdneho exekútora, zaslala exekučný spis a vyčíslila trovy exekúcie vzniknuté v exekučnom konaní EX 970/2006.

Tunajší súd uznesením zo dňa 25.10.2010, č.k. 38Er/9/2007-18, rozhodol v exekučnej veci oprávneného - žalobkyne proti povinnému U. G. vedenej pred súdnou exekútorkou JUDr. Renátou Ďurkovou pod č. Ex 970/2006 o vymoženie pohľadávky vo výške 5.067,- Sk/168,19 eura s prísl. tak, že žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora JUDr. Renáty Ďurkovej vyhovel a poveril odo dňa právoplatnosti uznesenia vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého a priznal súdnej exekútorke JUDr. Renáte Ďurkovej právo na náhradu trov exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.12.2010.

Podľa ust. § 3 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v ďalšom len „Zákon“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 9 ods. 1 Zákona, v znení platnom v rozhodnom období, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ust. § 9 ods. 2 Zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ust. § 17 ods. 1, 2 a 3 Zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak (ods. 1). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (ods. 2). Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (ods. 3).

Podľa ust. § 44 ods. 7 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení platnom v rozhodnom období, t.j. do 31. mája 2010, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa ust. § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku, v znení platnom od 1. júna 2010, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Zodpovednosť za škodu spôsobenou nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou za škodu, t.j. zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom splnení troch podmienok a to: nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu je teda existencia nesprávneho úradného postupu. Nesprávny úradný postup môže byť tak rozmanitý, že jeho všeobecné vyjadrenie v definícii, ako i zovšeobecňujúci popis nie je možný, preto zákon nedefinuje nesprávny úradný postup. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. V rámci nesprávneho úradného postupu riešia sa tie prípady vzniku škôd, ktoré vznikli inou ako rozhodovacou činnosťou.

Vykonaným dokazovaním, vychádzajúc z citovanej právnej úpravy súd dospel k týmto záverom:

Žalobkyňa tvrdila, že nesprávny úradný postup spočíval v postupe exekučného súdu v rozpore s ust. § 44 ods. 7 resp. ods. 8 Exekučného poriadku, jeho nesústreďením postupe so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora došlo až po veľmi dlhej dobe. Tvrdila, že došlo k omeškaniu o viac ako 382 dní. Tieto tvrdenia však žalobkyňa nepreukázala.

Vykonaným dokazovaním, oboznámením sa s obsahom pripojeného exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 38Er/9/2007 mal súd preukázané, že návrh oprávneného - žalobkyne na zmenu exekútora bola

doručená súdu dňa 15.10.2009 a súd rozhodol o návrhu uznesením zo dňa 25.10.2010, ktorým poveril dňom právoplatnosti uznesenia vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Bezo sporu tak zákonom určená 30-dňová lehota dodržaná nebola.

Podľa existujúcej judikatúry Ústavného súdu SR, pri posúdení či došlo, alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR prihlíada Ústavný súd SR síce na lehoty, ktoré sú uvedené v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (porovnaj I.ÚS 16/02). Z odôvodnenia ďalšieho rozhodnutia Ústavného súdu SR, č.k. I.ÚS 70/02, vyplýva, že ak aj na jednej strane všeobecný súd je viazaný v zákone ustanovenými lehotami na vykonanie procesného úkonu, na druhej strane ich nedodržanie nemôže mať za následok porušenie základných zásad civilného procesu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom realizácie širšieho základného práva a to práva na spravodlivý proces, ktoré majú účastníci konania zaručené v ustanoveniach siedmeho oddielu druhej hlavy Ústavy SR a v príslušných medzinárodných zmluvách o ľudských právach. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na spravodlivý proces nemožno stavať proti sebe, ani ich oddeľovať.

Bolo preto potrebné posúdiť, či nedodržanie zákonnej lehoty vzhľadom na iné realizované procesné úkony súdu, malo za následok aj porušenie práva žalobkyne na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V danom prípade skutočne exekučný súd konal o návrhu na zmenu exekútora až takmer po uplynutí jedného roka. Je však potrebné prihliadnuť na celkový veľký počet exekučných vecí, v ktorých tunajší súd v danom období rozhodoval.

Nie každé nedodržanie zákonom stanovenej lehoty alebo zistené porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakladá zodpovednosť štátu podľa Zákona, pretože okrem nesprávneho úradného postupu museli by byť naplnené aj ďalšie predpoklady pre vznik zodpovednosti a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

K uplatnenej majetkovej škode a nemajetkovej ujme súd uvádza, že tak ako si žalobkyňa jej náhradu uplatnila nie je táto škoda ani konkrétna, ani preukázaná že žalobkyni vznikla. Žalobkyňa žiadala priznať náhradu škody vo výške 175,- eur, pozostávajúcu z nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70,- eur, z nákladov na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40,- eur, z nákladov na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným exekútorom v sume 50,- eur a z nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15,- eur. Je nespochybniteľné, že žalobkyňa mala počas namietaného obdobia nerozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora náklady mzdové a náklady na informačný systém, ale vykonaným dokazovaním nebola ich výška v žalovanej sume 110,- eur preukázaná a súčasne tieto náklady by boli žalobkyni vznikli aj ak by lehota dodržaná bola. Ďalšie uvádzané náklady, a to na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným exekútorom a poštové a telekomunikačné služby, ktoré by boli vznikli práve v tomto konkrétnom prípade žalobkyňa vôbec konkrétne netvrdila a nepreukázala. Súdu ani nie je zrejmé, čo pod predmetným všeobecným označením žalobkyňa mala na mysli. Súd poukazuje na to, že si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody v rovnakej výške aj v ďalších obdobných prípadoch, ktoré boli pôvodne spojené na spoločné konanie sp. zn. 13C/240/2012, a to bez ohľadu na to, k akému omeškaniu pri rozhodnutí o návrhu na zmenu exekútora došlo. Je teda zrejmé, že výška požadovanej náhrady škody vychádza z hypotetických údajov. V ďalšom v tejto súvislosti súd poukazuje na argumenty žalovanej, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Žalobkyňa si uplatnila aj nárok na finančné zadosťučinenie, t.j. úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a to uplatnila si sumu 663,84 eura za ňou uvedených 382 dní nečinnosti, pri sume 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, ktorá peňažná náhrada nemajetkovej ujmy uviedla že má byť spravodlivou satisfakciou za utrpenie zásahu do základných práv. Vychádzajúc z ust. § 17 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z. súd konštatuje, že žalobkyňa ani nepreukázala splnenie podmienky podľa § 17 ods. 2 Zákona, a to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Súd

žalobkyňou uplatnený nárok na primeranú náhradu nemajetkovej ujmy nemal za konkrétny a v jej vymedzení ani za preukázaný.

Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala dostatočným spôsobom ani vznik majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy a ani a že by tieto boli vznikli, tak ako ich vznik žalobkyňa tvrdila, práve v súvislosti s tou skutočnosťou, že v danom prípade exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote, ale po jej uplynutí. Žalobkyňa tak nepreukázala dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu škody proti štátu, t.j. v dôsledku neunesenia dôkazného bremena súd žalobný návrh zamietol.

Súd zamietol návrhy žalobkyne na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom, ktorým mala byť vyčíslená výška jej vzniknutej škody v dôsledku v žalobe ňou opísaných skutočností, ktoré doplnenie navrhla v elektronickom podaní zo dňa 10.7.2015, pretože navrhnuté dokazovanie vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena v otázke samotného vzniku škody, bráni vyčísleniu výšky škody, ktorej vznik je len hypotetický.

O trovách konania rozhodol súd tak, že vo veci úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od doručenia na Okresný súd Košice II v dvoch písomných vyhotoveniach. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok).